

δλος ἐξαιρετικὴ καὶ εἰδική. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου καταδικασθέντος τοῦ αἰτοῦντος εἰς βραχὸν πλημμελὲς δυνάμει τῆς ἀπὸ 16 Δεκεμβρίου 1895 ὑπ' ἀριθ. 41 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Πύργῳ Συνέδρων καὶ παρελθούσης καὶ τῆς ἐξαμήνου προθεσμίας ἕνεκα τῶν δυνάμει τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως πολιτικῶν ἀποζημιώσεων νομίμως αἰτεῖται ἢ ἐκ τῶν φυλακῶν ἀπόλυσις του, ἂν συντρέχωσι καὶ αἱ λοιπὰὶ προϋποθέσεις καὶ οἱ ὅροι τοῦ ἄρθρου 32 τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἢ ἐναντία ἐνστάσις τῶν καθ' ὧν ἡ αἴτησις περὶ καταργήσεως τοῦ ἄρθρου 32 καὶ τῆς μὴ παρελεύσεως διετίας ἀπὸ τῆς εἰς τὰς πολιτικὰς φυλακὰς μεταφορᾶς τοῦ αἰτοῦντος κρίνεται μὴ ὑποστατὴ καὶ ὡς τοιαύτη ἐλεγχομένη δέον ν' ἀπορριφθῆ. (*)

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

Ἀπόφασις ἀκυρωτικῆ ἔτους 1896 (**)

Πώλησις προικῶν ἐπιστραφέντων τῇ συζύγῳ ἕνεκεν ἐνδείας—ἰσορία—τοῦ συζύγου, εἶνε ἔγκυρος γενομένη καὶ τῇ συναίνεσσι τοῦ συζύγου;

Ἐπειδὴ ἡ γενομένη ὑπὸ τῆς συζύγου πώλησις τῶν προικῶν μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ συζύγου ἐπιστροφήν αὐτῶν δὲν εἶνε ἀπολύτως ἀκυρος, ὅταν συντρέχη ἡ συναίνεσις τοῦ συζύγου. Ἐν γένει τὰ προικῶνα, τὰ ἐπιστραφέντα τῇ συζύγῳ αὐτοδικαίως ἕνεκεν ἐνδείας—ἰσορία—τοῦ συζύγου, δέον νὰ μένωσι διὰ τὰ βάρη τοῦ γάμου, ὑπὲρ τῶν ὁποίων εἶνε ἐπιβεβλημένη ἡ χρησιμοποίησις αὐτῶν κατὰ νόμον, ἀπαγορευομένης εἰς τὴν σύζυγον τῆς πωλήσεώς των. Ἐνεκα τούτων πώλησις προικῶν γενομένη μονομερῶς ὑπὸ τῆς συζύγου εἶνε ἀκυρος, οὔτε παραβιάπτει τὸ δικαίωμα τοῦ συζύγου πρὸς διατήρησιν αὐτῶν. Ἄλλ' ἐκ τούτου δὲν ἐπιτεταί τὸ ἀπολύτως ἀναπαλλοτρίωτον τῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γάμου ἐπιστραφέντων προικῶν. Ὁ ἀνωτέρω νεωτερισμὸς τοῦ Ἰουστινιανοῦ δέον νὰ κριθῆ ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἰσχυούσας ἀρχὰς τοῦ Δικαίου τῆς προικῆς, ὑπάρχουσι δὲ κατὰ ταύτας περιπτώσεις (ἴδε Ν. 73 § 1 Π. d. j. d. 23, 3 καὶ Ν. 20 Π. sol. matr. 24, 3), καθ' ἃς ὁ σύζυγος δύναται, ἐγκύρως καὶ

ἀπαλλασσόμενος εὐθύνης, ἀποδώσαι τὴν προικὰ πρὸς τὴν γυναῖκα, μὴ, δυναμένη ν' ἀπολέσῃ αὐτὴν—*uxor non perditura*.

Ἐν ταῖς περιπτώσεσι ταύταις πρόκειται περὶ χρησιμοποίησεως τῆς προικῆς δι' ὠρισμένης ἀνάγκας τῆς συζύγου, αἵτινες θεωροῦνται ὑπέρτεραί τῆς διατηρήσεως τῆς προικῆς ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἀνακουφίσεως τῶν βραχῶν τοῦ γάμου. Ὁ Ἰουστινιανὸς διὰ τοῦ νεωτερισμοῦ ὃν ἔθετο δὲν προὔτιθετο τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς τοιαύτης χρησιμοποίησεως τῆς προικῆς, ἀλλ' ἐσκόπευε μᾶλλον τὴν βελτίωσιν τῆς νομικῆς θέσεως τῆς συζύγου. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀφοῦ ἡ ἐπιστροφή τῆς προικῆς ἔλαβε χώραν αὐτοδικαίως, συνεπείᾳ τῆς ἐνδείας τοῦ συζύγου, ἀποβαίνει ἀνέφικτος πλέον ἡ ἐκουσία ἀπόδοσις χάριν τῶν ἀναγκῶν τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ Νόμου. Τὸ τοιοῦτον ὁμῶς, ἤτοι ἡ αὐτοδικαίως ἐπελθούσα ἐπιστροφή τῆς προικῆς, δὲν παραβιάπτει τὴν ἀρχὴν τοῦ Δικαίου, ὅτι ὁ σύζυγος δύναται ἐγκύρως νὰ παραιτηθῆ τῶν ἐπὶ τῆς προικῆς δικαιωμάτων του χάριν τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναγκῶν τῆς συζύγου, τούναντίον μάλιστα ἡ ἀρχὴ αὕτη δύναται νὰ ἐκδηλωθῆ ὑπὸ τὸν τύπον τῆς συναίνεσεως τοῦ συζύγου πρὸς πώλησιν. Ἐπὶ τὴν ἐποψίν ταύτην ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι ὁ σύζυγος τῆς ἐναγομένης ἔδοτο τὴν συναίνεσιν του εἰς τὴν πώλησιν, εἶνε νόμιμος, ἐὰν ὑποθεθῆ ὅτι συνέτρεχον ἐν προκειμένῳ αἱ περιστάσεις αἱ ἐπιτρέπουσαι ἔγκυρον καὶ ὑποχρεωτικὴν δι' ἀμφοτέρους τοὺς συζύγους ἀπόδοσιν τῆς προικῆς καὶ πρὸ τῆς ἰσορίας τῆς συζύγου. Ἐπομένως ἐὰν κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐνάγοντος, ἡ ἐναγομένη προσεπάθησε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐμπορικὰς ἐργασίας τοῦ συζύγου τῆς μετὰ τὴν πτώχευσιν αὐτοῦ, ἐπὶ τῷ σκοπῷ δὲ τούτῳ συνῆψε δάνειον, πρὸς ἐξόφλησιν ἢ πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ ὁποίου ἐπώλησε τὰ ἀποδοθέντα αὐτῇ προικῶνα, δὲν ἀποβάνει ἐκ τῶν προτέρων ἀπράδεδεκτος ἡ ἀγωγή οὔτε ἀποκλείεται ἡ πιθανότης ὅτι πρόκειται περὶ περιπτώσεως προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ Ν. 73 § 1 Π. 23, 3 ἢ τοῦ Ν. 20 Π. 24, 3 — » ἵνα διαθρέψῃ ἑαυτὴν καὶ τοὺς οἰκείους κλπ. Ἐνεκα τούτων ἐπεβάλετο ἡ περαιτέρω ἐξέτασις τῆς ὑποθέσεως

ΝΙΚΟΣ Γ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ
Δικηγόρος

(*) Καὶ τὴν λύσιν ὀρθὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπόφασιν μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἰδιαζούσης εἰς τὸν ἐισηγητὴν αὐτῆς συντεταγμένην ἐύρσκομεν. Σαφὲς ἄλλως καὶ τὸ γράμμα τοῦ νόμου ὅστις δὲν ἠνόησε νὰ καταργήσῃ τὰς ὡς ἄνω εἰδικὰς διατάξεις δι' ὧν συντομώτερος καθαρῶς ὁ χρόνος τῆς προσωπικῆς κρατήσεως.

(**) Ἱστορικόν

Ὁ σύζυγος τῆς ἐναγομένης εἶχεν εἰς τὴν κυριότητά του ἐργοστάσιον ὄξους ἐν τῇ πόλει Λ.

ἐμπορεύετο δὲ καὶ ζύθον εἰς φιάλας. Κατὰ τὸ θέρους 1892 ἕνεκεν οἰκονομικῶν στενοχωριῶν ἠναγκάσθη ν' ἀναγγείλῃ εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἀρχὴν τὴν παῦσιν τῶν ἐμπορικῶν ἐργασιῶν του. Τὴν 17 Αὐγούστου ἰδίου ἔτους ἡ ἐναγομένη (σύζυγός του) ἐδήλωσεν εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἀρχὴν τὴν ὑπ' αὐτῆς σύστασιν ὁμοίου ἐργοστασίου. Τὴν 29 9)βρίου 1892 ἐδανείσθη αὕτη παρὰ τοῦ ἐνάγοντος 3000 μάρκα, πρὸς πληρωμὴν δὲ τούτων ἐ-

πώλησε τὴν αὐτὴν ἡμέραν διὰ συμβολαίου πρὸς τὸν ἐνάγοντα ἀριθμὸν τινὰ κινήτων πραγμάτων ἀντὶ μάρκων 3000, τὸς ὁποίας συνεψήφισαν πρὸς τὸ δάνειον, μεθ' ἧ ἐναγομένη ἐμίσησε παρὰ τοῦ ἐνάγοντος τὰ πωληθέντα πράγματα, διαφυλάξασα καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἐξωνήσεως αὐτῶν μέχρι τῆς 1 Ἰανουαρίου 1896. Μετὰ τὴν λήξιν τῆς μισθώσεως ὁ ἐνάγων ἐνήγαγε τὴν ἐναγομένην πρὸς ἀπόδοσιν τῶν πωληθέντων αὐτῇ πραγμάτων, ἅτινα, ὡς ἰσχυρίσθη τῷ περεδόθησαν.

Τὸ Πρωτοδικεῖον, ἀφοῦ ἀπέριψε τὰς ἐνστάσεις τῆς ἐναγομένης περὶ εἰκονικότητος τῆς πωλήσεως καὶ ἀκυρότητος τοῦ χρέους, ὡς ἀποτελοῦντος ἀναδοχὴν ἀλλοτρίου χρέους, ἐδέξατο τὴν ἀγωγὴν.

Συνεπεία ἐφέσεως τῆς ἐναγομένης ἡ ὑπόθεσις εἰσήχθη εἰς τὸ Ἐρετεῖον.

Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἐρετείου συζήτησιν ὁ ἐνάγων ἰσχυρίσθη, ὅτι ἡ ἐναγομένη ὡς ἔμπορος καὶ ἐν τῇ ἐξασκήσει τοῦ ἐμπορίου τῆς ἐπώλησεν αὐτῷ τὰ εἰρημένα πράγματα, περιπλέον δὲ ὅτι ὁ σύζυγος αὐτῆς ρητῶς συνήνεσεν εἰς τὴν πώλησιν πρὸς ἐξοικονόμησιν χρημάτων. Ἡ ἐναγομένη ὑπεστήριξε τὰς ἐνστάσεις τῆς, ἰσχυρισθεῖσα περαιτέρω ὅτι τὰ πωληθέντα πράγματα ἦσαν προικῶν (*). Ὁ ἐνάγων δὲν ἠμφισβήτησε τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον, ἀμφοτέροι δ' οἱ διάδικοι ἀπεδέχθησαν ὅτι ὁ σύζυγος τῆς ἐναγομένης κατὰ τὴν 29 9)βρίου 1892 (ἡμέραν συνάψεως τοῦ συμβολαίου) εἶχεν ἀπολέσει τὴν περιουσίαν του, οὐ ἔνεκα καὶ ἡ κυριότης τῶν προικῶν εἶχε περιέλθει εἰς τὴν σύζυγον.

Τὸ ἐρετεῖον ἐξηράνισε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου καὶ ἀπέριψε τὴν ἀγωγὴν σκεφθὲν, ὅτι ἡ ἐπιστροφή ἐγένετο ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ρήσεως τοῦ Νόμου 9 τοῦ Κώδικος 5, 12, αἶνα αὐτῇ ἡ σύζυγος μηδεμίαν ἔχη ἐξουσίαν τοῦ ἀπαλλοτριῶσαι ταῦτα ζῶντος τοῦ συζύγου καὶ τοῦ μεταξὺ αὐτῶν γάμου ὕφισταμένου, ἀλλὰ τὰς ἐκ τούτων προσόδους καρπῶται πρὸς διατροφήν ὁμοίως ἑαυτῆς ὡσπερ τοῦ συζύγου καὶ τῶν τέκνων ἂν τινὰ ἔχη »

Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀνῆρέθη διὰ τῶν ὡς ἔνω σκέψεων

(*) Κατὰ τὴν Πολιτικὴν Δικονομίαν τὴν ἰσχύουσαν ἐν ὁλοκλήρῳ τῇ Γερμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ ἀπὸ τῆς 1ης 8 βρίου 1879, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνευ ἐπικουρίας δικάζεσθαι δὲν ἰσχύει ὡς παρ' ἡμῖν. — Ἴδε § 254 τῆς Γερμαν. Πολ. Δικ.

ΤΟΙΣ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΑΙΣ

Προσωρινὰ μέτρα ἀρμόζουσι καὶ κατ' ἀνηλικίων;

Προσωρινὰ μέτρα ἀρμόζουσι μὲν κατὰ παντὸς ἔχοντος συνείδησιν τῶν πράξεών του καὶ ἐνεργούντος πράξεις διαταράξεως ἢ ἀποβολῆς ἀπὸ τῆς νομῆς, ὧν ἐνεκεν γεννῶνται εὐλογοὶ φόβοι ἐπιχειρῶν συγκρούσεων, ἀλλὰ δεόν νὰ παρίσταται ἐπὶ δικαστηρίου διὰ τοῦ ἐπιτρόπου του.

Παρεμπ. κλήσις περὶ παρατάσεως προθεσμίας κλπ. ὑπόκειται εἰς ἀνατροπὴν;

Ἡ ἀνατροπὴ τῆς δίκης εἶνε συνέπεια τῆς παραιτήσεως τῆς δίκης, προκειμένου ὅμως λόγου περὶ παρεμπ. δίκης, ὁ διάδικος δὲν σκοπεῖ παραιτηθῆναι ἐνεκα διακοπῆς τῆς παρεμπ. δίκης, ἢ δὲ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίας ἄρχεται ἀφ' ἧς ἐκδοθῆ ἢ ἐπὶ τῆς παρεμπ. κλήσεως ἀπόφασις.

Π. Α.

Εἰρηνοδίκης.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Διεθνὲς συνέδριον τῶν δικηγόρων ἐν Βρυξέλλαις τὴν 1 Αὐγούστου 1897.

Ὁ παρὰ τῷ Ἐρετείῳ τῶν Βρυξελλῶν δικηγόρος κ. Hegeper μετέφρασεν εἰς τὴν Γαλλικὴν ἀπαντήσεσις τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐγκρίτου συναδέλφου κ. Γ. Ν. Φιλαρέτου εἰς ἐρωτήματα ὑποβληθέντα αὐτῷ περὶ τῶν νόμων, Βασ. διαταγμάτων, ἐθίμων κλπ ἅτινα διέπουν καὶ κανονίζουσι τὴν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χώρᾳ ἐνάσκησιν τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος, τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῶν δικηγόρων ἐν Ἑλλάδι. — Ἡ ὑπὸ τὸν τύπον τῶν ἀπαντήσεων τούτων αξία λόγου καὶ προσοχῆς μελέτη τοῦ κ. Φιλαρέτου ἐκδοθεῖσα ἴδ.ον κομψὸν τεῦχος θέλει ὑποβληθῆ ἐν τῷ κατὰ τὴν 1 Αὐγούστου ε. ε. συνεργομένῳ ἐν Βρυξέλλαις διεθνείῳ συνεδρίῳ τῶν δικηγόρων

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Α. Κ. δικηγ. Πύργου. — Ἐνεκεν πολυμέρου νόσου τοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἀΠνυκὸς ἐπῆλθεν ἀνωμαλία τις περὶ τὴν ἀπρόσκοπτον καὶ ἀνελλιπεῖ ἔκδοσιν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ. — Ἐν τεύθειν καὶ ἡ μὴ ἔγκαιρος ἀπάντησις εἰς τὰ ἐρωτήματα ὑμῶν διὰ τὴν ὁποίαν ἐπιφυλασσόμεθα προσεχῶς.

Τύποις Π. Βύμορφοπούλου